

Sır 6 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Kasım 2013

Soğuk bir yandan, karanlık ve açlık diğer yandan esir almıştı Sevinç'i. Saatler gün gibiydi, zaman ağırdan ilerliyordu. Yediği darbelerin etkisiyle canı yanıyor, için için gözyaşı döküyordu.

Odaya kapatıldığı ilk andan itibaren, ne idüğü belirsiz koku da cabasıydı üstelik her geçen dakika artıyordu kokunun şiddeti.

Zaman mefhumu anlamını öylesine yitirmişti ki ne zamandır burada bulunduğu bir yana, çektiği bu akıl almaz işkenceye de bir anlam veremiyordu. Artık dışarıdan gelen sesler de iyice etkisini kaybetmişti. Arada sırada kapının altından görünen gölgelerin dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yoksa onu burada terk edip gitmişler miydi, hoş ne yazardı ki gitmeleri ya da kalmaları, sonuçta tek başına mücadele edemeyecek kadar yalnız ve yorgundu.

El yordamıyla duvarlara tutunup ayağa kalkmaya çalıştığı her an, inanılmaz bir baş dönmesiyle yine çöküyordu yere. Öyle ya uzun süredir aç, susuzdu. İşin kötüsü sağında solunda garip cisimler hissediyordu, her ne kadar kabul etmek istemese de odada fareler cirit atıyordu. Ara sıra üzerine çıkıp, ısırmaya çalışıyorlardı. Gerçekten de bir kâbustu içinde bulunduğu durum. Hala da çözememişti yanındaki soğuk cismin ne olduğunu ama kesin olan bir şey varsa koku o cisimden geliyordu, aklına delice fikirler geliyordu akabinde ama nasıl olurdu. Besbelli yanındaki cisim bir insan bedeniydi hem de çürümeye yüz tutmuş.

"Aman Tanrım, benim de mi sonum böyle olacak," diye gözyaşlarına boğuldu yeniden.

Zaman öyle ağır öyle ağır ilerliyordu ki, adeta yıllar geçmiş gibi hissediyordu. İçine düştüğü durumu sorgulamayı çoktan bırakmıştı. Bir an evvel buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı ama nasıl... Bunu başaracağına dair hiçbir inancı kalmamıştı artık. Üstelik tanımadığı tüm bu insanların ondan ne istediği de ayrı bir konu idi.

Kapının açılmasıyla yerinden fırladı, sızan ışık gözünü almıştı. Kafasını çevirmesiyle çığlık atması bir oldu. Kokunun nerden geldiğini şimdi anlamıştı. Yanında boylu boyunca yatan bir kadın cesedi vardı, tahminleri doğru çıkmıştı her ne kadar yanlış olmasını dilemiş olsa da.

"Kalk, mendebur kadın."

Bağırın yaşlı adamın ta kendisiydi. Her nasılsa biri gelmişti yanına ama gelmemiş olmasını dilerdi zira saçına yapışan adam yerlerde sürüklüyordu Sevinç'i.

“Bak, bak da gör... Senin sonun da bunun gibi olacak. Ama en azından dünya senin gibi edepsizlerden kurtulacak eninde sonunda. Ve bunu da biz sağlayacağız. Duyuyor musun, ha, söyle...”

Feryat figan can havliyle adamın apış arasına savurduğu tekmeyle, bir anda kurtuldu adamın elinden. Bu sefer yerde debelenen yaşlı adamın kendisiydi.

Tam kapıdan fırlayacaktı ki, kafasına aldığı bir darbeye yeniden yere yığıldı. Tam kaçacakken son anda Muzaffer ortaya çıkmış, engel olmuştu ona. Oluk gibi kan fışkırıyordu patlayan kaşından. Muzaffer yeni bir hamleyle ona yönelmişken, dışarıdan gelen seslerle irkilip, olduğu yerde kala kaldı.

“Ağbi, ağbi... Polis, polis evi bastı. Ne yapacağız...”

Sokak kapısının kırılmasıyla polislerin şimşek hızıyla içeri girmesi bir olmuştu. İnanılmaz bir kaos hakimdi evin içinde olanlara. Hane halkı dehşet içindeydi. Nasıl bulmuştu polis onları ve şimdi ne yapacaklardı. Kaçacak hiçbir yer yoktu...

Olaylar ışık hızıyla geliyordu. Bu resmen bir mucizeydi. Nasıl olmuşsa olmuş, polis baskına gelmişti. Sevinç gözlerine inanamıyordu. Az sonra anlayacaktı olayların seyrini. Karanlığa daldı aniden. Kan kaybına dayanamamış ve olduğu yere yığılıp kalmıştı...

devam edecek...